

IN MEMORIAM

GOVOR DEKANA PRAVNOG FAKULTETA
DR LJUBIŠE JOVANOVIĆA NA KOMEMORATIVNOJ SEDNICI
POVODOM SMRTI DR SLAVKE MILADINOVIĆ, 8. 12. 1987.

**Dr SLAVKA MILADINOVIĆ, docent
(1943–1987.)**

Drugovi studenti, kolege nastavnici i saradnici, Slavkina rodbino i prijatelji, Dozvolite da svima vama u ime Pravnog fakulteta izrazim iskreno i duboko saučešće povodom iznenadne i prerane smrti našeg nastavnika dr Slavke Miladinović. Njena iznenadna smrt porazila nas je sve i nanela nam dubok bol.

Živela je vrlo kratko ali intenzivno i angažovano tako da je ostavila snažan trag za sobom. Umrla je u najlepšim godinama kao što umire vilin konjic. On nestaje iz života onda kad je najjači i najlepší, kad lebdi nad vodom i očarava svojom plavom i zelenom bojom. I Slavka je tako otišla iz života onda kada je mogla najviše da doprinese Fakultetu i društvu i kada je najpotrebnija svojoj porodici.

Samo pre deset dana u sali do nas održala je svoje poslednje časove nezavršivši problematiku koju je započela. Nije ni sanjala da to više neće nikad završiti. Posle tih zadnjih časova, po običaju, navratila je kod Cice, naše sekretarice, da se odmori i da joj čestita 29 Novembar. Tu sam se i ja zatekao. Nismo mogli ni posmisliti da Slavku više nećemo nikada videti. Sudbina je bila nemilosrdna.

Slavka Miladinović je rasla, razvijala se i sazrevala zajedno sa ovim Fakultetom. Bila je student njegove druge generacije, i to njegov najaktivniji i jedan od najboljih njegovih studenata. Tu je provela svoje najlepše devojačke dane, tu je stasavala kao omladinski i društveno-politički radnik – od sekretara Osnovne organizacije SKJ do člana CK SKJ od omladinskog delagata do republičkog poslanika.

Na ovom Fakultetu provela je 23 godine, više od polovine svoga života, i doživela mnoge pobeđe i uspehe, ali i po neko razočarenje. U toku ovog dugogodišnjeg rada ostavila je deo sebe ovde, prenela ga na sve nas a posebno na svoje studente i mlađe kolege. U tom periodu izrasla je od odličnog studenta u vrednog asistenta i vrsnog nastavnika. Mi koji smo bili njeni profesori ponosimo se što je bila naš student, naš saradnik i naš kolega nastavnik.

Spadala je u red naših najposobnijih nastavnika srednje generacije u pedagoškom i naučnom pogledu. Izuzetno logična, solidno obrazovana, racionalna i iznad svega objektivna, imala je smisao za analizu i sintezu i argumetnovano zaključivanje. Njoj je bilo strana frazerstvo, nepromišljenost i hvalisanje. Svaka njena diskusija bila je odlučna i jasna, jezički odmerena i kulturna. Imala je pristup i ponašanje koji su taktom i kulturom plenili. Kao nastavnik ulagala je velike napore da svoj predmet, koji se inače smatra teškim i suvo-parnim, učini pristupačnim za studente. Svojim govorničkim darom, svojom nenametljivom prirodom izvanredno je u tome uspeła. Studenti koji su je slušali nose je u uspomeni kao jednog od omiljenih predavača.

Slavka je plenila svojom odmerenošću i skromnošću. I onda kada je nešto ili nekoga hvalila ili kritikovala, nalazila je prave reči: govorila je bez maglovitog zanosa i bez mržnje. To njeno samosavlađivanje, ta kontrola misli, želja i ponašanja, ta težnja da se bude na visini funkcija koje je vršila na Fakultetu i u društvu su izazivali opšte poštovanje. To ju je stajalo mnogo napora, pa i zdravlja, ali je ostavila i neizbrisivu sliku o sebi.

Njena skromnost je bila prirodna, deo nje same. Vršila je brojne i značajne funkcije a da nikada to nije isticala niti se na to pozivala. Ta njena skromnost je nešto što se ne može i nesme zaboraviti. Evo dva primera: sama je predložila svoj reizbor u zvanje docenta iako je mogla da zahteva izbor u više zvanje u poređenju sa nekim ranijim slučajevima. Dvadesetak dana pre ovog tužnog čina pozvao sam je radi dogovora o raspisivanju konkursa za izbor u zvanje vanrednog profesora jer sam smatrao da su se svi uslovi stekli. Tom prilikom ona mi je rekla: "Molim Vas da sačekamo do marta jer do tada treba da završim jedan veći rad. Ne bih želela da na kredit idem u vanrednu profesuru. Ja znam da je to trebalo do sada da uradim, Vi ste to od mene očekivali. Ali ja prosto fizički nisam mogla da stignem da izvršim sve obaveze. Bila sam mnogo društveno-politički angažovana. Na svim tim poslovima radila sam krajnje savesno i odgovorno. To me je dosta iscrlo i udaljilo od porodice. Kada budem završila ovaj rad i opravdam svoj izbor za vanrednog profesora, nastojaću da se posvetim svojoj porodici: svojim ćerkama, mužu i roditeljima".

Nažalost ostvarenje ovih želja onemogućila je neumitna smrt. Za ovakav gubitak nema naknade i utehe, osim što svima nama a porodici posebno, ostaje da je nosimo u sećanju i da se ponosimo što je bila sa nama. Njenim ćerkama neka je čast što su imale takvu majku, roditeljima što su imali takvu ćerku, suprugu što je imao takvu drugaricu, a nama svima što smo imali takvu koleginicu.

Neka je dr Slavki Miladinović večna slava i hvala.